

## KANKER EN HAAR OORZAKEN

13 juli 1956

Goedenavond, vrienden,

Ook deze avond volgt een lezing in de experimentele reeks. Voor wij daarmee echter beginnen, verzoek ik u nog het volgende te willen aanhoren: Wij zijn niet onfeilbaar, wij kunnen fouten maken. Ofschoon wij alles doen om dit te voorkomen, moeten wij u toch verzoeken kritisch toe te horen, opdat een eventuele verspreking, of misvatting, onzerzijds u niet brengt tot het bouwen van uw eigen levensbeschouwingen op valse waarden. Wij zijn niet alwetend, maar zullen trachten door onze onderlinge samenwerking zoveel mogelijk uw vragen juist en verantwoord te beantwoorden.

Met deze avond sluiten wij onze reeks van experimentele betogen af. Wanneer blijkt, dat u voor een bepaalde wijze van behandelen een voorkeur heeft, kunt u ons dit dus mededelen.

Wij hebben de publieke reactie getoetst en daarbij bemerkt, dat de belangstelling voor actuele onderwerpen groter is dan voor meer abstracte betogen. Wij zullen echter aan wensen op dit gebied niet ten allen tijde tegemoet kunnen komen, omdat ook het filosofische een groot gedeelte van ons werk mede inhoudt, zodat ook dit menigmaal op de voorgrond zal moeten worden geplaatst.

Wij hopen, dat u zich dus als toehoorders ter gelegener tijd zult willen uitspreken, bij voorkeur vóór het begin van het nieuwe seizoen, over de inhoud van hetgeen deze laatste avonden is gebracht, zowel als de wijze, waarop deze betogen werden gegeven.

Door onze eigen ervaringen met uw bewuste reacties te vergelijken, zullen wij dan misschien nog kunnen komen tot een aanmerkelijke verbetering in uitvoering, óók voor deze avonden. Wat het peil der lezingen betreft: Wij zullen trachten dit het volgende jaar iets hoger te stellen dan tot nu toe het geval was.

Na deze mededelingen is het mij een genoegen over te kunnen gaan tot mijn eigen onderwerp.

Misschien vindt u het onderwerp op een avond als deze minder passend; doch waar het met geestelijke mogelijkheden, werkingen en krachten in verband staat, zou ik gaarne met u willen spreken over:

## KANKER EN HAAR OORZAKEN

Kanker is een weefselwoekering. Hoe zij ongeveer tot stand komt, weten velen van u reeds. Populair en kort omschreven: Een cel wordt beschadigd. Hierdoor is zij niet in staat op de gebruikelijke wijze zuurstof en elektrische krachten uit haar omgeving op te nemen. Is zij sterk genoeg om deze te roven, dus op andere dan normale wijze uit de omringende weefsels te verwerven, dan zal zij terug vallen tot een zeer primitieve vorm. Zij wordt weer tot een soort oercel en zal zich voortaan ten koste van het omringende weefsel in stand houden en vermenigvuldigen. Een reeks van dergelijke cellen wordt dan over het algemeen aangeduid met kanker. Wij kunnen dan verder nog hierbij vermelden, dat, ofschoon de kankerwoekering meestal in grotere groepen cellen voorkomt, de woekering toch de weg van de minste weerstand tracht te volgen en zo zich zeer fijn vertakt, zich slechts sterk ontwikkelende, waar het omringende weefsel gemakkelijk aan te tasten is. Hiermee is dan het meeste gezegd.

De oorzaak van kanker staat altijd weer i.v.m. de toestanden in het bloed.

Wij kunnen dus zeggen: alle oorzaken van kanker liggen in de eerste plaats wel in de bloedbaan. Wanneer in de bloedbaan bepaalde verontreinigingen aanwezig zijn blijkt de vorming van kankerweefsel hierdoor sterk te worden bevorderd. In tegenstelling met de moderne wetenschap, die meent, dat er geen bepaalde kankerverwekkers aanwezig zijn, zijn wij ervan overtuigd, dat bepaalde virussen, mits onder de juiste condities in het lichaam gekomen, kanker kunnen helpen veroorzaken in beschadigd, of verzwakt weefsel. Wij dienen echter ten allen tijde één punt in het oog te houden: kanker is een zuiver lichamelijke kwestie. Een kwestie, die op het ogenblik in deze wereld wel algemeen in het middelpunt van de belangstelling staat. Maar het probleem, waar men op het ogenblik nog geen oplossing voor heeft kunnen vinden, is: Kan men deze kanker ook anders dan op zuiver lichamelijke wijze bestrijden? Het is juist deze kant van het probleem, die dit onderwerp voor ons zo belangrijk maakt.

Ik heb in de loop van de tijden op mijn manier heel veel onderzoeken gedaan dienaangaande en heb gevonden, hoe bepaalde trillingen kanker kunnen beïnvloeden, haar dwingen tot inkapselen e.d.. Ik moet echter bekennen, dat het mij niet gelukt is, ondanks alle mogelijkheden, die mij in mijn wereld ter vervoeging staan, op enigerlei wijze vast te stellen, hoe wij langs mechanische, chirurgische, of therapeutische weg zonder meer, kunnen komen tot een afdoende verwijdering van het kankerweefsel, of beter nog, tot een vervanging daarvan door gezonde cellen. Wanneer ik spreek over een mechanische weg, heb ik hiermee in de eerste plaats op het oog de wijze, waarop men op het ogenblik met bestralingen etc. meent te moeten werken.

Wel is mij gebleken, dat de geest, - indien zij sterk genoeg is - in staat is de kankerwoekeringen te bedwingen en in sommige gevallen delen van het kankerweefsel in bedwongen vorm zelfs dienstbaar te maken aan bepaalde doeleinden. Ofschoon menigeen op aarde dit zal betwijfelen, gezien het feit, dat geen tastbare bewijzen hier omtrent voorliggen, meen ik te hebben kunnen constateren, dat de kankercellen op zichzelf bepaalde kwaliteiten bezitten, die bijvoorbeeld i.v.m. bepaalde delen van het zenuwstelsel, de mens in staat zouden stellen tot waarnemingen op andere en grotere gebieden dan tot nog toe voor hem mogelijk bleek. Ook andere capaciteiten blijken in het kankerweefsel aanwezig te zijn, waarbij o.a. een sterk regeneratief vermogen. De kankercel bezit dit weliswaar voor zichzelf, maar indien deze eigenschappen op de juiste wijze worden gebruikt, zouden beheerste kankercellen zelfs genezend kunnen werken en zo tot heil van de mensheid kunnen worden, in plaats van een vloek te zijn.

Met de gegevens, die u op aarde, die onder deze kwaal lijdt, bekend zijn, lijkt dit in het gunstigste geval een toekomstdroom. In de meeste gevallen zal men dit echter onzin noemen. Laten wij ons dus bepalen tot meer vaststaande zaken: In de eerste plaats de wijze, waarop de kanker bij de doorsnee-mens veroorzaakt wordt en in de tweede plaats de methoden, die kunnen worden aangewend vanuit een geestelijk standpunt, om tot genezing, of tenminste een inkapseling van dit weefsel te komen.

Dat de kanker meestal het gevolg is van een virile veroorzaker, heb ik al gezegd. Wij zien echter, dat zij ook zonder deze verwekker in sommige gevallen ontstaat. Dit laatste vooral, wanneer b.v. door anemie, of longkwalen, een vertraagde toevoer van zuurstof aan het bloed langere tijd optreedt. Overal dus, waar de toevoer van zuurstof aan het lichaam gedurende langere tijd wordt geremd, is het gevaar, dat kanker op zal treden aanmerkelijk vergroot. Wij zouden dit als volgt kunnen formuleren: Wanneer in het lichaam een deel van het weefsel, ofwel het geheel tijdelijk wordt afgesnoerd van een voldoende zuurstofvoorziening, kunnen wij aannemen, dat bij deze verminderde verbranding en omzetting in het lichaam bepaalde residuen, niet of half verteerd, achterblijven. Deze zijn dus mede veroorzakend voor de optredende kanker.

De kanker treedt in de eerste plaats op in weefsels, die beschadigd, of op andere wijze, meer dan de omgeving verzwakt zijn.

Hieruit volgt, dat kanker nooit in een gezond weefsel voor het eerst optreedt. Zij treedt alleen daar op, waar reeds een gebrek aanwezig is, - waar deze verzwakking o.m. uit voort kan komen, zal ik u zo dadelijk nauwkeuriger trachten te definiëren. Is er een verzwakking aanwezig, dan blijkt ons, dat de verzwakte delen van het weefsel het eerst worden aangetast en, zodra een sterkere cel tot kankercel wordt en zo de woekering in een deel van het lichaam begint, andere delen van het lichaam, tot dan toe niet vol werkende, hun normale levensprocessen ten volle weer hervatten. De kankercel verteert dus schijnbaar door haar eigen optreden een groot deel van haar eigen oorzaken. Zij vergroot daardoor de mogelijkheid voor de andere weefsels om - zolang zij en haar geslacht daarop niet parasiteren - normaal voort te bestaan. Waar de kankercel zich op de zwakkere weefsels richt - en dat zijn voor de mens veelal de belangrijke organen - zien wij, dat dit laatste voor de mens over het algemeen weinig zal betekenen, waar de kanker op zich een aantasting van zijn levenskracht en mogelijkheid betekent.

De oorzaken van de weefselmoeheid, waaruit de kanker het eenvoudigst voort kan komen zijn: Voortdurende grote zenuwspanningen en het regelmatig gebruik van stoffen, die sterk werken, hetzij op het hart, hetzij wel op de longen. Het gebruik van prikkelende spijzen op zich is niet kankerverwekkend. Indien men deze spijzen echter gaat gebruiken om zo over een ogenblik van lichamelijke zwakte heen te komen, is het resultaat wel kankerverwekkend. Juist de hierdoor overprikkelde cellen zullen meer verzwakken dan gewenst is en zo de zwakke stee gaan vormen, waarin de kanker eerder dan in andere weefsels tot stand kan komen.

Ook ontdekken wij, dat het onregelmatig ademen, evenals het leven in grote steden, waar hoofdzakelijk verontreinigde lucht zal worden ingeademd, een aanmerkelijke vergroting van het kankergevaar betekenen. Daar, waar meer dan normaal stikstof in de lucht aanwezig is, evenals bij de aanwezigheid van meer dan een zeer gering deel koolstof-monoxide, kunnen wij aannemen, dat het kankergevaar aanmerkelijk stijgt. Zelfs een gewijzigde samenstelling van de ingeademde lucht kan dus reeds van grote invloed zijn.

Nu wil ik nog iets zeggen over aardstralen, ofschoon deze door de wetenschap gewoonlijk schijnen te worden verworpen, meen ik toch ook deze factor te kunnen noemen onder de vele factoren, die weliswaar de kanker niet veroorzaken, maar haar ontstaan toch over het algemeen zeer sterk begunstigen. Wanneer wij te maken hebben met aardstralen, die meer dan een bepaalde hoogte van stralende capaciteit bezitten dan betekent dit een aftappen van het zenuwstelsel. Het betekent een vernietiging van de zenuwkracht en dus een algemeen verzwakken en verslappen van vele weefsels. Wanneer men in een dergelijke toestand dan werkzaamheden moet verrichten, dan zal juist hierdoor een uitputting van bepaalde weefsels voor kunnen komen, die bij herhaling optredende, uiteindelijk de celwoekering in de hand werken. Mag ik aannemen, dat mijn betoog tot zover aannemelijk en duidelijk is?

Dan moeten wij nu gaan spreken over de geest als de mogelijke bestrijder van kanker. Wanneer ik nu geen zuurstof genoeg heb, dan wordt - zodra ik een lichaam bezit - hierdoor een groot aantal van mijn levensfuncties verminderd; een aantal cellen worden op non-actief gesteld. De afvalstoffen in het bloed worden verder niet meer snel en afdoende genoeg uit de weefsels verwijderd. Ook mijn stofwisseling lijdt dus hieronder. De geest is echter niet afhankelijk van zuurstof bij haar verwerven van energie. De zuurstof in uw lichaam dient niet slechts om de door u opgenomen voedingstoffen om te zetten in aanvaardbare bouwstoffen voor uw weefsels, waardoor uw lichaamsdelen zichzelf kunnen vernieuwen, maar bovendien ook om door middel van deze voeding een zodanige spierreactie en beweging mogelijk te maken, dat binnen u, langs biochemische weg, bepaalde elektrische velden en spanningen tot stand komen.

Deze spanningen zijn voor de levensprocessen zeer belangrijk. Zij kunnen worden aangevuld vanuit de buitenlucht. D.w.z. dat de u omringende elektrische verhoudingen wel degelijk mede een rol spelen. In sommige gevallen kunnen dus zwakke gelijkstromen, of velden van elektrische, of magnetische, geaardheid mede op uw energie invloed hebben. Deze kan gunstig of ongunstig zijn, naar gelang de stroom wordt aangewend, of het veld verloopt.

Deze verschillende rond u aanwezige krachten nu zijn niet zo sterk verschillend van de geaardheid van de geest. De geest is op zichzelf een kracht, die, ofschoon begrensd, de mogelijkheid in zich draagt krachten van zich te doen uitgaan en deze gelijktijdig binnen haar wezen weer vanuit de haar omringende wereld aan te vullen. M.a.w.: de geest kan kracht toevoeren aan eigen lichaam, of aan andere mensen en gelijktijdig deze energie weer uit haar eigen omgeving opnemen, zodat haar eigen vermogen en capaciteit, tenzij zij te veel krachten geeft, voldoende redelijk op peil zal blijven. Wanneer nu het grootste gevaar voor een deel van het lichaam een gebrek aan energie is, waardoor de omzettingsprocessen binnen het lichaam niet normaal plaats kunnen vinden, kunnen wij een zeer groot deel van deze tekorten aan gaan vullen langs de weg van de geestelijke energie, dus door geestelijke krachten.

Dit geldt overigens niet alleen voor kanker. Het kan gezegd worden op gelijke basis voor vele ziekten van toepassing te zijn. Om er enkele te noemen: hartziekten, maagkwalen, darm-aandoeningen, reumatiek, migraine. Bij al deze verschijnselen is het zeer belangrijk, dat men de tekorten aan kracht, die veelal oorzakelijk zijn, tijdig aan kan vullen. Het sterkst zien wij dit bij die gevallen, waar de ziekte wordt veroorzaakt door een te sterk emotioneel beleven, waardoor te veel zenuwkracht wordt verteerd in verband tot de werkelijke prestaties. Wanneer wij deze stelling kunnen aannemen, is het redelijk hierop de volgende stelling te bouwen: De geest heeft de kracht; de geest is dus ook in staat om vanuit haar eigen omgeving deze krachten bewust te verzamelen en deze aan het lichaam toe te voeren. Mits zij haar eigen vermogen tot krachtonttrekking aan de omgeving hierbij niet overschrijdt, kan zij vanuit de geestelijke kracht, desnoods vanuit haar eigen sfeer, een voortdurende aanvulling van de tekorten aan kracht blijven geven, zonder hieronder zelf te lijden.

Wanneer ik nu te maken heb met een kankerwoeking, dan zal het mij mogelijk zijn om door een voortdurende toevoering van zenuwkracht en voedingsstoffen aan het omringende weefsel dit kunnen versterken. Gebeurt dit vanuit de geest, dan zal een van de stoffen, die de kankercel voor alles tracht te onttrekken, n.l. een gebroken vorm van zuurstof, niet aanwezig zijn. Hierdoor kan men de kankercel dus uithongeren. Dit betekent, dat zij in grootte teruggaat, dat zij niet tot celdeling komt. Het betekent, mijne vrienden, vooral dus, dat de woeking geen verdere uitbreiding zal ondergaan. Gelijktijdig echter zullen, wanneer zij zo is ingekapseld, door een voortdurende krachttoevoer aan alle gezonde delen van het lichaam, alle processen binnen de woeking onmogelijk worden gemaakt. De stimulering van de levensprocessen van het lichaam zal echter het vermogen tot recuperatie van het lichaam vergroten. Hierbij worden de weefsels, die niet geheel normaal zijn, in versterkte mate afgebroken en door normale weefsels vervangen. De meest abnormale cellen in het lichaam zijn nu de kankercellen en de omringende weefsels. Deze worden dan ook afgebroken en vervangen, waardoor op den duur geheel het kankerweefsel uit het lichaam verdwijnt.

Dergelijke methoden zijn natuurlijk niet in overeenstemming met de orthodoxe geneeskunde. Ik kan het mijne heren collegae dan ook niet kwalijk nemen, dat zij op zijn minst zeer twijfelachtig staan tegenover dergelijke geneesmethoden. Bovendien zijn deze methoden stoffelijk niet te controleren, te toetsen, te richten, of te stimuleren. Zij moet vanuit de geest komen, vanuit de eigen geest. De krachten in de geest kunnen dus alleen werken, wanneer de eigen geest van de patiënt met hen meewerkt. Alleen de geest heeft de directe verbinding met het lichaam.

Men kan dit niet aankondigen als een geneeskundige methode, of zelfs slechts als een methode, die bruikbaar is voor iedereen, die haar wenst toe te passen. Maar de therapie, die de doorsnee-geneesheer toepast, onverschillig of deze nu goed of minder goed is, kan worden toegepast, indien men de methode van geestelijke kracht-concentratie toepast. Deze zal tenminste de ziekte zeer sterk belemmeren in haar vooruitgang. Wij weten n.l., dat alleen de hoogste eigen concentratie de gehele genezing en vernietiging van de zieke weefsels bewerkstelligt. De geest kan op dit gebied meer dan de stoffelijke wetenschap tot nu toe tot stand heeft weten te brengen. Toch geeft ook de stand van de medische wetenschap op dit gebied op het ogenblik een voor ons zeer hoopvolle aanblik: In de eerste plaats heeft men ontdekt, dat zowel kanker als leukemie een gelijke oorzaak hebben.

Dit is weliswaar een tot nu toe niet algemeen aanvaarde stelling, maar goed.... de stelling is geponeerd en wordt onderzocht. In beide gevallen meent men tekorten aan zuurstof en gebreken van de stofwisseling als oorzaken te kunnen aanwijzen.

Wat ik u heb verteld omtrent zekere virussen, die mede voor het ontstaan van kanker aansprakelijk zijn, wordt nog niet aanvaard. Wel kan ik u vertellen, dat de theorie reeds bestaat en wordt onderzocht. Tot nu toe is men er echter niet in geslaagd deze theorie aannemelijk te maken. Laat staan een onomstootbaar bewijs hiervoor te brengen. Dit is echter van minder belang. De kankerbestrijding gaat op het ogenblik een tijd tegemoet, waarbij men dankzij de wetenschap waarschijnlijk zeer ver zal kunnen komen in het beperken en bestrijden van deze ziekte, die - vooral door de levenscondities in de grote steden, de voortdurend optredende zenuwspanningen e.d. - meer en meer een bedreiging wordt voor de volksgezondheid van de meeste beschaafde landen. Deze bestrijding zal de middelen vinden, waarmee binnen korte tijd de kwaal redelijk kan worden bestreden en haar gevolgen vooral in het meer fatale gebied aanmerkelijk zullen dalen. Met de nu in ontwikkeling zijnde geneesmethoden zal men er uiteindelijk in slagen deze ziekte te ketenen. Niet te overwinnen. Maar juist dit laatste is het punt, waar het in mijn betoog over gaat: de overwinning van deze ziekte en haar verschijnselen. Het gaat hier om het persoonlijk overwinnen, dankzij eigen geestelijke kracht, van de ziekteverschijnselen in het eigen lichaam.

Ik ben begonnen met de kanker en haar oorzaken. Ik zou verder kunnen gaan en praktisch elke ziekte - gelijk ik nu voor de kanker heb gedaan - kunnen definiëren en u bewijzen, dat de geest ook hier in staat is in te grijpen. Er zijn maar weinige mensen, die zich b.v. realiseren, dat de z.g. suikerziekte ook langs geestelijke weg bestreden kan worden, zij het hier dan door het stimuleren van bepaalde organen en een langzaam veranderen van de interne evenwichten. Ook deze kwaal kan geheel genezen worden. Maar alleen, wanneer de eigen geest..... let wel.....de eigen geest van de patiënt het richtend vermogen bij deze genezing wordt en haar krachten onmiddellijk uit de omgeving verkrijgt dan wel van derden.

Dit is dus geen pleidooi voor het behandelen van kankergezwellen e.d. door magnetiseurs. Ongetwijfeld kunnen ook deze soms enige mildering brengen, in enkele gevallen zal het hen zelfs kunnen gelukken, de ziekte tot stilstand te brengen. Maar slechts indien de eigen geest van de patiënt meewerkt, is het mogelijk de ziekte inderdaad te overwinnen. Niemand, of niets anders kan dat zo op deze wereld tot stand brengen. De geest is zo belangrijk, ook voor het lichamenlijk welzijn, dat het mij haast emotioneel doet worden, wanneer ik moet aanzien, hoe een groot deel van de mensheid lijdt, zonder dat hier een werkelijke noodzaak voor bestaat. Elke mens, die zijn geest gezond en sterk weet te maken, die zijn denken en gevoelsleven zuiver weet te houden, die zich weet te ontdoen van obsederende begeerten en angsten, is in staat, reeds alleen krachtens zijn redelijk denkvermogen, zodanig contact met de eigen geest te verkrijgen, dat de krachten daarvan ook werkzaam kunnen worden binnen de stoffelijke mens. Dan kan vanuit de geest werkelijke energie gewonnen worden, zoveel, dat de ziekteverschijnselen teniet zullen gaan.

Ik hoop, dat u mijn betoog niet overdreven zult vinden, ik tracht u alleen aan te tonen, hoe belangrijk de capaciteiten van een geest zijn. Ik wil u er nogmaals op wijzen, dat te allen tijde, zonder uitzonderingen dus, ook wanneer u niet zelf de patiënt bent, uw eigen geest mee moet werken met geheel haar wezen, ter verkrijging van de begeerde genezing. Ik wil u er nog eens op wijzen, dat langs de geestelijke weg altijd genezing kan worden bereikt, doch dat dit zelden geschiedt in een slag; wonderdadig dus. Degenen, die zich aan deze illusie overgeven, zullen juist hierdoor vaak verzuimen, wanneer een ziekte in een kritiek stadium is gekomen, in te grijpen, of te doen ingrijpen langs zuiver stoffelijke weg. Dit is natuurlijk waanzin. Wanneer iemand werkelijk in een kritiek stadium is gekomen, betekent dit, dat er geen tijd meer blijft voor een genezing langs een geestelijke weg. Vóór de geestelijke kracht ten volle tot uitwerking komt, overheerst de kwaal reeds en zal zij een zo groot deel van bewustzijn en gedachteleven in beslag gaan nemen, dat alleen hierdoor reeds het voldoende toevoeren van geestelijke energie een onmogelijkheid wordt.

Dit is dus zeer zeker geen pleidooi zonder voorbehoud van de paranormale geneeswijze. Het is niet zo, dat ik u hier aanraad voortaan alleen maar met de geest te werken en de dokter nu maar verder terzijde te stellen. Integendeel! Maar uw geneesheer kan voor u nooit meer doen, dan u toelaat, dat hij doet. U zelf kunt juist door de hulp, de steun, de middelen en de verzekerdheid, die een geneesheer u vaak kan verschaffen, aanmerkelijk beter werken, waar minder van uw aandacht is gericht op het onaangename aspect van de ziekte.

Indien uw geneesheer zelf u niet voldoende vertrouwen inboezemt, zult u een andere helper moeten zoeken, die u het vertrouwen en de zelfverzekerdheid geeft, die nu eenmaal noodzakelijk zijn voor een goed contact van geest met eigen stof, opdat u zo zult kunnen komen tot de begeerde toevoer van kracht en energie. Dit zou dan b.v. een geestelijke kunnen zijn, een gezondbidder, een magnetiseur, of een magnetiseuse. Hiervoor is dus voldoende elke willekeurige figuur, waarin u voldoende vertrouwen heeft en die over enige - het behoeven geen grote te zijn - genezende en helpende krachten kan beschikken. In vele gevallen zijn de gezondbidder, de magnetiseur, de persoon, die komt mediteren in de zin van Christian Science enz. niet de krachtgevers, maar de katalysator, de factor, die u het gebruik van eigen krachten eerst goed mogelijk maakt.

Indien u dit begrijpt, kunt u misschien in uzelf de weg vinden om ook zonder een dergelijke katalysator voortdurend krachten uit het AI te onttrekken en zo uw rechtmatig erfdeel van een ook lichamelijk gezond, zuiver en reëel stofleven te aanvaarden. Mijne vrienden, ik weet, dat dit onderwerp aanleiding kan zijn tot vele vragen. Ik weet ook dat ik niet in staat zal zijn deze nu reeds allen te beantwoorden, evenmin als u op het ogenblik reeds in staat bent alle belangrijke vragen omgaande te stellen. T.a.v. een opgevangen gedachte wil ik mij echter veroorloven een niet mondeling gestelde vraag te beantwoorden: In hoeverre atoomgevaar bevorderend kan zijn voor het ontstaan van kanker, of radioactieve bestraling deze ziekte evenzeer in de hand kan werken.

Het antwoord hierop kan betrekkelijk kort zijn: Radioactieve straling zal kanker over het algemeen niet bevorderen. Er bestaan wel vele andere ziekten, die hierdoor ontstaan, of bevorderd worden. Doch indien kankerachtige verschijnselen op gaan treden onder de invloed van sterke radioactiviteit, is hier geen sprake meer van hetgeen men medisch populair als kanker wenst te betitelen. Er is wel sprake van een directe detoriatie van het eigen celwezen in grote delen van het weefsel. Moge de eerste reeks van verschijnselen soms sterk aan de symptomen van kanker herinneren, in feite is hier sprake van een geleidelijke weefselontbinding binnen het lichaam. Dat in sommige gevallen dit verschijnsel oorspronkelijk ook door bevoegden foutievelijk als kanker werd gezien, kan ik bevestigen. Ik meen echter, dat wij, gezien oorzaak en verloop van de ziekte, hier toch niet kunnen en mogen spreken van kanker in de algemeen gebruikte zin van het woord. Heeft u vragen te stellen n.a.v. mijn betoog?

Vraag: In uw betoog spreekt u over de cellen, die in plaats van de gebruikelijke ademhaling overgaan tot een gisting en zo terugvallen tot een meer primitieve vorm. De oorzaak is - als ik mij niet vergis - een beschadiging aan een van de kernlissen, waardoor de cel zich ook onttrekt aan het biologisch evenwicht in het lichaam en fluïde onttrekt aan de omringende weefsels. Kunt u nu niet een methode aangeven, waardoor het zuurstofmetabolisme verbeterd kan worden? Als ik mij niet vergis, zijn er in de ademhalingstechniek voldoende methoden om zuurstof en vooral ook fluïde toe te voegen aan de weefsels. Wij weten, dat bij b.v. woede, de mens dit fluïde in grote hoeveelheden van zich stoot. Maar er moeten toch ook methoden bestaan, waardoor men kan komen tot een verhoogde opname?

Antwoord: U bedoelt klaarblijkelijk, dat men de opname van zuurstof en kracht uit de omgeving aanmerkelijk kan vergroten door aan heel het lichaam een bepaald ritme op te leggen, dat gebaseerd is op de hartslag. Dit is inderdaad waar. Inlichtingen geven hierover is in zoverre gevaarlijk, dat hier niet in het algemeen oefeningen kunnen worden voorgeschreven, die ook voor iedereen gelijkelijk toepasselijk zijn. In de praktijk kunnen wij echter een eenvoudige regel geven: Onder de ideale ritmen, die dienen om de eigen opname van

zuurstof en fluïde - dus elektriciteit etc. - te vergroten, kennen wij de z.g. vier-ritmen ademhalingen. Hierbij wordt het ademen als volgt geregeld:

Inademing: 4 polsslagen. Adem inhouden: 4 polsslagen. Uitademing: 4 polsslagen. Daarna eventueel kan het ritme 8-4 of 4-8 worden gebruikt. De uitademing, of inademing, wordt dan verdubbeld, evenals de tijd gedurende welke men de adem in de longen vasthoudt. Over het algemeen kunnen wij dan verder opmerken, dat de beste ademhalingstechniek berust op een scherp en kort inademen en een beheerst en langzaam uitademen. Hierbij worden dan de grootste baten uit de ingeademde lucht verworven. Verder kan ik in het openbaar en het algemeen niet gaan, waar de door mij gegeven aanwijzingen dan voor sommigen goed, voor anderen geheel onjuist zouden zijn. Degenen....

Reactie: Misschien kan ik u helpen. Ik ben al drie jaar hiermee bezig. In de neusholte bevinden zich organen, die kracht kunnen opnemen. Wanneer wij de persoon nu geïsoleerd opstellen, terwijl hij de handen omhoog strekt, zodat het potentiaal van de vingers over het gehele lichaam kan komen. Hij zal dan meer fluïde op kunnen nemen. Hij bemerkt dit ook wel, want na enige tijd krijgt hij een soort dronkemans gevoel over zich.

Antwoord: Ik zou deze methode zeker niet aan iedereen aan willen bevelen. Er kleven n.l. verschillende gevaren aan. Het grootste is het optreden van een teveel aan energie. Deze moet dan noodzakelijkerwijze een mogelijkheid tot ontlading vinden. Ik acht dan ook de door mij aangegeven wijze de meest aanvaardbare voor het gros van de mensen. Zou men hierin een verdere scholing willen doormaken, dan lijkt het mij beter, dat men zich wendt tot een bevoegde Yoga-leraar, Ook indien dit Hatha-Yoga is, leert men de lichaamskringen zodanig te sluiten, dat een zo groot mogelijk potentiaal wordt opgenomen en natuurlijk leert men ook de methode, waarmee men een verkregen potentiaal verder van de omgeving af kan sluiten en in zich als in een slingerkring kan doen stijgen tot elke gewenste hoogte door gedachten en meditatie. U zult echter begrijpen, dat uiteenzettingen hierover vallen buiten het bestek van het behandelde onderwerp en bovendien niet behoren tot de raadgevingen, die wij in het algemeen aan de mensheid mogen geven.

Vraag: Is roken belangrijk in verband met kanker?

Antwoord: Roken hoeft niet belangrijk te zijn in dit verband. Het wordt dit, zodra men voortdurend op de longen rookt en dus steeds weer sterk verontreinigende lucht in de longblaasjes wordt gebracht. Bij longroken worden n.l. de residuen van de rook neergeslagen in de longblaasjes, waarbij een deel hiervan zo wordt verontreinigd, dat het niet meer in staat is een vlotte uitwisseling van zuurstof en gassen bij het doorstromende bloed plaats te doen vinden, als wenselijk ware. Wordt het percentage van dergelijke longblaasjes te hoog, dan kunnen wij zeggen, dat er in het bloed een zuurstof-armoede op zal gaan treden, terwijl verwerkte gassen in onvoldoende mate worden uitgescheiden. Hiermee wordt dan inderdaad het gevaar van kanker aanmerkelijk vergroot. Indien men echter binnen redelijke grenzen blijft met het roken, meen ik niet, dat van belangrijk kan worden gesproken in dit verband. Gevaarlijk is roken op de longen. Verder het roken van niet natuurlijke tabakken. D.w.z.: tabakken, die ofwel in kunstproducten zijn gehuld - sigaretten - dan wel sterk zijn gesausd. Door sauzen, papier e.d. worden de meest schadelijke residuen gevormd.

Vraag: Zou psycho-analyse helpen kunnen kanker tegen te gaan?

Antwoord: Het zou natuurlijk wel kunnen, maar bij de huidige stand van de psycho-analyse meen ik toch niet, dat daar veel kans op is. En zelfanalyse doet in dergelijke gevallen de mens eerder kwaad. Ik zou dus een dergelijk middel ter genezing of voorkoming, niet dan onder zeer groot voorbehoud willen hanteren en, zo toegepast, slechts onder leiding van de bekwaamsten op dit gebied. Het nadeel van kanker is, dat het eerst tot uiting komt, wanneer de ziekte reeds in een kritiek stadium is. Het vaststellen van de kanker en zelfs van de mogelijkheid tot ontstaan van kanker is reeds lang voor het kritieke stadium mogelijk. Er bestaan op het ogenblik proeven, die het gevaar van kanker reeds lang van tevoren kenbaar kunnen maken. Hierbij naast andere methoden van bloedonderzoek ook de bekende bloedbezinkingsproeven.

Vraag: Maar je komt er niet toe je te laten onderzoeken, wanneer je je gezond voelt?

Antwoord: Geëerde dame, sta mij toe een opmerking te maken. Ik weet, dat de doorsneemans dit niet doet. Hij komt daar niet toe. Zo zal men ongetwijfeld ook in een auto rijden tot het ding stil blijft staan. Dan eerst brengt u het naar de garage toe. Volgens dezelfde theorie moet u uw schoenen eerst dan naar de schoenmaker brengen, wanneer u reeds ongeveer op uw blote voeten loopt. Wanneer u uw lichaam beschouwt als wat het werkelijk is, een voertuig, een instrument, dan zult u ook trachten alle redelijke maatregelen te treffen voor een goed onderhouden en garanderen van een redelijke staat van onderhoud noodzakelijk zijn. Dan kan er natuurlijk nog wel eens iets gebeuren, wat niet voorzien werd, maar u bent dan in ieder geval voor uzelf verantwoord. Ik hoop, dat u mij dit niet kwalijk neemt. Het is uit de aard der zaak het standpunt van iemand, die enige tijd als medicus op deze wereld is geweest. Dit brengt met zich, dat mijn standpunt in uw ogen misschien enigszins bevooroordeeld is.

Vraag: Wanneer wij horen, wat Dr. X over zichzelf en zijn resultaten vertelt, moeten wij toch aannemen, dat hij met de genezing van kanker goede resultaten heeft.

Antwoord: Ik ben indertijd gepromoveerd op een proefschrift over malaria. Wanneer u dat gelezen zou hebben, zou u waarschijnlijk menen, dat ik alles daarover wist en alles kon bereiken. Maar het was alleen theorie, aan de praktijk mankeerde nogal eens iets. Zoals dit ervaringsgewijs bij mijzelf is geweest, meen ik, dat dit ook bij anderen, die over zichzelf schrijven, veelal het geval is. Onthoudt u maar: Elke mens, die spreekt over zichzelf, of over zichzelf schrijft, belicht zijn zaak zo zeer eenzijdig, dat hij steeds geneigd is elk punt in eigen nadeel te vergeten.

Vraag: Het gebruik van een filter bij het roken, kan dat nog invloed hebben ten opzichte van kanker?

Antwoord: Indien het filter goed zou zijn, zou het natuurlijk een groot gedeelte van de verontreinigingen weg houden, die mede voor het ontstaan van kanker aansprakelijk zijn. Maar ik vraag mij af, of dan het genot van het roken nog wel aanwezig zou zijn. M.a.w.: Indien u een perfecte filter zou gebruiken, dan zou u evengoed niet meer kunnen roken, omdat het u dan geheel geen voldoening meer geeft. Gebruikt u een filter, dat u een redelijk genot, van de tabak laat, dan is het zodanig imperfect, dat het op het geheel weinig uitmaakt.

Vraag: Zou ter bestrijding van kanker dan niet een dergelijke methode mogelijk zijn als thans bij de bestrijding van t.b. wordt gevolgd? Met bloedonderzoek en zo?

Antwoord: Dit zou eerst verantwoord zijn, wanneer men meer vorderingen gemaakt zou hebben met het genezen van kanker. Op het ogenblik heeft men voor t.b.c. methoden ontdekt, waardoor - tenzij het geval wel heel ver is voortgeschreden - een genezing kan worden gegarandeerd. Bij kanker is men nog niet zo ver. Men weet nog te weinig, waar men aan toe is. Op het ogenblik moeten dus de beschikbare gelden wel in de eerste plaats worden gebruikt voor het onderzoeken van de kanker en haar oorzaken en de mogelijkheid, deze te genezen. Heeft men daarvoor een redelijke weg gevonden, die een redelijke zekerheid biedt, dan zal men ongetwijfeld gaan zoeken naar een methode om door massa-onderzoek de massa voor het onverwacht optreden van kanker in gevorderd stadium te behoeden. U zult echter begrijpen, dat, waar ook Keulen en Rome ook niet op één dag gebouwd zijn, een dergelijk apparaat met deskundig personeel niet binnen enkele jaren kan worden opgebouwd. De kankerbestrijding bestaat nog niet lang genoeg om ook op deze schaal te kunnen spreken van een grote poging de kanker op grootse schaal te bestrijden.

Vraag: Uit hetgeen u heeft gesproken, maak ik op, dat yoga de enige realiseerbare weg is om kanker te voorkomen?

Antwoord: U gaat wat ver, u trekt deze conclusie op grond van het feit, dat ik antwoordende op uw eigen vragen, de opmerking maakte, dat yoga, ook hatha-yoga, de enig redelijke weg is, mits onder goede leiding, om te komen tot een stoffelijke krachtopname als door u bij het stellen van uw vraag naar voren gebracht. Maar dat houdt niet in, dat ik het door mij reeds voordien genoemde werken van de geest en alle mogelijkheden, die daarbij bestaan, zo maar zonder meer uit wil schakelen. De conclusie, die u trekt, is dus eigenlijk wel enigszins onvolledig.



Vraag: Maar het gebruik van de krachten van de geest lijkt mij moeilijk. Dan is het heel wat gemakkelijker naar een hatha-yoga leraar te gaan.

Antwoord: Mijn waarde vriend, het is het gemakkelijkste om te sterven. Maar de mens, die streeft naar geestelijke bewustwording, zal op den duur leren dankzij eigen verstandelijke concentratie op de geest en de waarden van de geest, zich de weg te openen tot het onttrekken van krachten aan die geest. Hier is geen leraar voor nodig, waar men door het peil van eigen bewustzijn reeds wordt behoed voor een té grote onttrekking van krachten, lijkt deze weg mij eenvoudiger te gaan voor een ieder, dan die van b.v. de hatha-yoga. Mogelijkerwijze verschillen wij hierin van standpunt door ons verschil van toestand.

Vraag: Voor u, vanuit de geest lijkt het ongetwijfeld op deze wijze beheersen van de stof gemakkelijker, dan voor ons, die in de stof leven.

Antwoord: U zou mij bijna tot de opmerking verleiden, dat de mens meestal wel meent de materie goed te beheersen, maar ze in werkelijkheid niet beheerst. Anders zou hij ongetwijfeld in de materie meer tot stand brengen en minder vernietiging en ongeluk zaaien, als op het ogenblik het geval is.

Vraag: Vroeger zei men wel dat de mens zelf zijn beste geneesheer is. Toen gebruikte men ook veel honing. Nu heeft men op het ogenblik weer een geneesmiddel, dat gemaakt wordt van koninginnengelei. Zou dat geen beginpunt zijn?

Antwoord: Nu, mijn waarde vriend, het door u genoemde middel is eigenlijk bestemd om andere jeugdige energieën, die ik hier liever niet nader omschrijf, op te wekken. Met de kankerbestrijding heeft het wel heel weinig te maken. Het gezegde, dat de mens zelf zijn beste dokter is, komt dan ook niet voort uit het feit, dat de mens het best huismiddeltjes weet te gebruiken, maar uit het feit, - dit wordt tegenwoordig ook wel weer in de psychoanalytische wetenschap erkend - dat de mens, wanneer zijn bewustzijn ten dele is uitgeschakeld, in staat is een zeer nauwkeurige diagnose te geven van eigen ziekte en gelijktijdig veelal enkele eenvoudige geneesmiddelen aan kan geven, die, indien zij worden gebruikt, ook meestal inderdaad zeer behoorlijke resultaten geven.

Het is een zeer oud ritueel, dat hiertoe werd gebruikte n.l. de tempelslaap, zoals die o.a. voorkwam in de tempel van Hippocrates. Op deze wijze deed men daar de patiënt een eigen diagnose over eigen kwaal stellen en deze diagnose plus geneeswijze werd dan door de priesters opgeschreven. Op deze wijze werd men dan genezen. Honing op zichzelf is een uitstekend voedsel, waar het in zich een bepaalde vorm van omgezette suikers draagt, die voor het menselijk lichaam zeer eenvoudig in weefsel e.d. is om te zetten. Om honing zonder meer een geneesmiddel te noemen....neen! Het is wel een bijzondere vorm van voedsel, die in elk goed dieet thuis zou horen, mits het lichaam in staat is het te verwerken.

Vraag: Bij kanker is de toepassing van de krachten van de geest een toevoeren van energie, waardoor een zuurstof tekort en de gevolgen daarvan op wordt geheven. Maar hoe is die toepassing nu bij reumatiek?

Antwoord: Bij reumatiek hebben wij over het algemeen te maken met een fout in het stofwisselingsproces, die - hetzij langs fysieke, hetzij langs psychische weg - tot stand komt. Hierdoor ontstaan foutieve verhoudingen binnen de weefsels, waarbij in de eerste plaats de gewrichten, in de tweede plaats de spiervliezen worden aangedaan. Van een afzetting van urine-zouten, zoals men wel vertelt, is in feite geen sprake. Wel is er sprake van een meer dan normaal in de weefsels achterblijven van residuen tijdens een in tempo minder dan normale vernieuwing van cellen. Indien men naar deze weefsels en vliezen nu voldoende levenskracht stuwt, kan men in normaal, of sneller dan normaal, tempo de weefsels vernieuwen en gelijktijdig een snellere afvoer van de aanwezige afvalstoffen veroorzaken.

Mijne vrienden, indien wij zo verder gaan, zie ik er nog van komen, dat van een tweede onderwerp op deze avond geen sprake is. Ik moet mij inderdaad blijven houden aan de gemaakte indeling. Maar wanneer een onderwerp als dit, uw belangstelling zo sterk weet te trekken, dan zal het ons misschien in de toekomst mogelijk zijn, dergelijke toelichtingen ook eens te geven i.v.m. andere ziekteverschijnselen.

Zou dit het geval zijn, dan zou ik zeker met een waar genoegen tot u spreken. Op het ogenblik wens ik u een goede avond. Eventuele vragen kunt u stellen tijdens de "Vragenrubriek". Ik zal trachten contact te houden, opdat deze vragen voldoende beantwoord kunnen worden.

Goedenavond, vrienden.

Het tweede onderwerp is een onderwerp naar uw eigen keuze.

### **SCHIJN EN WEZEN**

Wij moeten in de eerste plaats deze waarden definiëren. Wat is schijn? Schijn is iets, dat waar lijkt en toch niet waar is. Wat is dan het wezen van de dingen? De werkelijke kern, die ons door de schijn wordt verhuld. Zo hebben wij dan wel zeer kort schijn en wezen t.o.v. elkaar gedefinieerd. In feite kunnen wij deze definitie toepassen op elke wereld en in elke sfeer. Stellen wij nu eens, dat u op het ogenblik alle dingen hier beziet. Wat ziet u rond u? Wat ziet u? Het wezen van de dingen? Neen! U ziet slechts de schijn. U ziet mensen. Maar weet u, hoe zij in wezen zijn? Neen! Wat weet u van uzelf? Weet u zelf, hoe u bent? Degenen, die hier "ja" op zeggen, zullen dit hopelijk doen onder voorbehoud. Maar uzelf kunt u tenminste kennen. Dat is nu juist het eigenaardige. Ons eigen wezen kunnen wij bepalen en benaderen. Zodra wij de waarheid, omtrent ons eigen wezen weten te vinden, kunnen wij aan de hand van de weerklink, die andere wezens en dingen in ons kunnen wekken, ook het wezen van die dingen en personen meer juist erkennen.

Wanneer wij onszelf nog voorgoochelen, dat wij iets zijn, waarvan wij in werkelijkheid wel weten, dat wij het niet zijn, maar wat wij nu eenmaal zouden willen zijn,....ik ben niet, wie u denkt..... U daar.....ofschoon hij mij wel assisteert..... dan kunnen wij nooit ook de werkelijkheid, de waarheid erkennen in de wereld rond ons. Zelfkennis is dus de eerste noodzaak. Wanneer je jezelf niet kent, dan kun je wel zeggen, vrienden, dat alles rond je schijn is en ook schijn zal blijven. Nu kunnen wij de ware kern van alle dingen, het werkelijke wezen daarvan theoretisch gemakkelijk genoeg bepalen. God heeft alle dingen geschapen en houdt alle dingen in stand, dus is God de Kern van alles, wat er is in het leven, van alles, wat er rond ons bestaat en ook van onszelf. Dat kun je nu wel gemakkelijk zeggen, maar beleef het nu eens als werkelijkheid.

Hier heb ik b.v. een tafelkleed. Daar zeg je toch niet van: dit is God? Wat is dan voor ons het wezen van dit kleed? Het heeft een kleur, een vorm, een functie. Maar wat voor gedachten zijn er misschien vastgelegd in dat kleed? Wat voor krachten zijn er misschien over weg gegaan? Om iets dergelijks ook maar aan te kunnen voelen, moet je heel wat gevoeliger zijn dan de meeste mensen en menige geest zal zijn. Wij kunnen er ons in dat geval wel een beeld van vormen, maar zelfs dan komen wij niet verder. Wij kunnen niet de kern, de werkelijkheid vinden. Zouden wij dit wel kunnen, dan zou ons blijken, dat dit kleed op het ogenblik de verschijningsvorm is van een kracht, die voordien misschien plant is geweest en later weer iets anders. Het wezen van de dingen is een kosmische waarde. Het wezen van de dingen is dan ook niet aan vorm gebonden. Het kent geen tijd. Het bestaat binnen het eeuwige en zolang het binnen dat eeuwige bestaat is er geen verandering. Het wezen van de dingen blijft zichzelf gelijk. Alleen het bewustzijn omtrent dat wezen kan veranderen. Ook kan het wezen meer of minder van zichzelf bewust zijn. Maar daar blijft het dan ook bij.

Wat is schijn? Kijk maar eens rond u. Neem nu eens een grote rol goed. Wij knippen daar een stuk af. Het stuk noemen wij het wezen. Dat stuk is dan b.v. een couponnetje voor de uitverkoop. Je stikt er wat draden doorheen en je hebt een nieuw japonnetje, of een nieuwe overjas. Is het wezen, de kwaliteit van het stuk goed, veranderd? Neen! Wanneer wij die rol stof het wezen noemen, dan blijft dit wezen gedeeld, of als eenheid bestaan, tot de laatste draad versleten is. Zelfs indien wij volgens deze vormvoorstelling praten, is dan de rol stof nog

niet werkelijk teniet gegaan, maar omgezet in andere dingen. Wij zien de rol stof niet, maar alleen het jurkje, of het jasje. Dit is schijn.

Neem de tegenstelling rond ons. Bestaan b.v. licht en duister werkelijk? De krachten, waardoor wij licht en duister van elkaar scheiden, zijn werkelijk. Maar zij rusten in ons. De kracht, die de verschijnselen voortbrengt, is ook een werkelijk iets, daar leven wij in. Maar is de manier, waarop wij deze kracht beleven nu wel reëel? Welnee! Wanneer wij zeggen, dat het licht is, zeggen wij dit, omdat het door de veelheid van de trilling toeschijnt, dat het licht is. Is de kracht van de trilling te zwak, ook al blijft zij verder gelijk, dan spreken wij van duister. Wat deze kracht is, weten wij niet. Wel weten wij, dat zij onder bepaalde omstandigheden beantwoordt aan datgene, wat wij met het begrip "licht" nu eenmaal verknopen. U spreekt over een kleur. U zegt: dit is groen, dat is rood en dat is blauw. Is dat werkelijk zo? Eigenlijk niet. Het is een weerkaatsing. Uw waarneming geeft juist dat soort licht aan, die door de stof niet wordt opgenomen. Wanneer u dus zegt, dat iets rood is, of blauw en geel, dan zegt u het eigenlijk verkeerd. U zou moeten zeggen: deze kleur wordt door deze stof niet aanvaard. Associeert u echter de kleur zelf met het voorwerp - en dat doet u - dan neemt u de schijn aan, in plaats van de werkelijkheid. Zo komen wij dan tot het wezen, de kern van ons onderwerp: wij kunnen het wezen niet kennen.

Indien wij het wezen van alle dingen zouden kennen, zouden wij niet meer bestaan als mens, of als geest. Dan zouden wij waarschijnlijk wel heel iets anders zijn. Wij leven juist zo, omdat de schijn voor ons nog altijd meer betekent dan het wezen van de dingen, dan de werkelijkheid. Hoe meer wij echter de schijn in tegenstellingen delen, hoe meer wij uit het schijnbare komen tot een beeld, dat meer en meer met de werkelijkheid identiek zal zijn. Dat beeld wordt dan een wereldbeeld. Alle kleine dingen, die wij menen waar te nemen en te beleven, tellen niet meer voor ons. Op den duur is dit voor ons geen werkelijkheid meer. Nu ja, de stof heeft voor een ogenblik een vorm aangenomen. Maar voor wij weten, wat die vorm zou kunnen betekenen, vervliedt zij alweer in de eeuwigheid.

Zijn wij nog niet zover gekomen, dan is het wezen van de dingen voor ons nog niet te vatten. De vorm lijkt ons onvergankelijk. De aarde is zo groot en zo warm enz.. Toch verkrijgen wij ook - dankzij deze beelden - een inzicht in het geheel. Wij begrijpen dan toch reeds iets omtrent het mogelijke wezen van de dingen. Wij kunnen dit het beste zo vergelijken: wanneer u aan zee staat en u stelt zich nu eens voor, dat de golfslag erg langzaam is, dan kunt u het waterpeil gaan meten. U bemerkt dan, dat het nu 17 cm is en even later meet u maar drie cm.. Door de traagheid van rijzen en dalen heeft u niet bemerkt, dat er hier sprake is van een golf.

Blijft uw ervaring bij het meten van deze ene golf, dan komt u nooit verder dan de vaststelling: er is een verschil, want nu is er veel en dan is er weinig water. Indien u echter nu eens 100.000 golven heeft gemeten, dan zegt u het anders. Dan zegt u het staat vast, dat er water is en dat het gemiddelde peil daarvan gemeten van mijn standpunt zoveel cm bedraagt. Met het gemeten gemiddelde komt u dan de werkelijke waterstand in die zee aardig nabij. U heeft dan een bepaalde waarde zodanig gedefinieerd, dat hij voor u vanuit uw standpunt gedurende een gehele fase van uw bestaan waar is. U heeft dan een deel van de verhouding tussen u en de zee nu in wezen en niet slechts in schijn vastgelegd.

Ofschoon men er zich niet van bewust is, doet men dit met honderduizend feiten dagelijks. U neemt zeer vele feiten en veranderingen waar en gaat deze meer en meer met elkaar tot een groot beeld van het leven vervlechten. Zo komt u dan tot het vaststellen van een gemiddelde. Dit noemt men dan zijn levenshouding, zijn wereldbeschouwing. Wanneer je nu eerlijk bent tegenover jezelf en dus jezelf niet bedriegt, dan zal deze schijnbare werkelijkheid rond je je toch een gemiddeld beeld geven van het wezen, dat er achter schuilt. Hoe meer je het wezen van het bestaan buiten je leert begrijpen, hoe meer je genoopt zult zijn om binnen jezelf te gaan zoeken naar de kern van je eigen bestaan. Dan komt er een ogenblik, dat er voor jou geen schijn meer is. Dan zeg je: Ik ervaar het wezen van de dingen van buiten. De schijnbare vorm en uiting is voor mij slechts een weergave van een capaciteit, die in het werkelijke wezen

verborgen ligt. Als u zo ver gekomen bent, vrienden, dan hoeft u hier niet meer te komen, want dan kunnen wij u niets meer leren. Maar als u nog niet zo ver bent, zou ik voorstellen te gaan pauzeren. Dan kunt u de vragen over dit en het voorgaande onderwerp na die pauze nog wel naar voren brengen. Goedenavond.

Goedenavond, vrienden.

## VRAGENRUBRIEK

Zoals ik u een vorige maal reeds heb gezegd, ben ik ook deze avond weer aanwezig om de vragen voor u te behandelen. Mag ik u er nogmaals aan herinneren, dat het mij niet geoorloofd is een zuiver persoonlijke vraag te beantwoorden.

Vraag: Hoe komt, dat radiumbehandeling bij kanker het weefsel vernietigt?

Antwoord: Dit is zeer begrijpelijk. Wanneer men met radium behandelt, behandelt men met een betrekkelijk, harde straling. Een straling, die de kern van elke cel kan veranderen, of zelfs afbreken. Dit betekent, dat de behandeling met radium elk weefsel zal doden, zo de bestraling te lang duurt. Wanneer men, zoals op het ogenblik gebruikelijk is, een kobaltbestraling neemt, waarbij de patiënt, of de stralingsbron roterend is opgesteld, en wel zo, dat de straal elk deel van het weefsel beroert, terwijl zij permanent gericht blijft op het kankerweefsel, is de uitslag inderdaad al iets beter. Maar wij mogen niet vergeten, dat rond de kankercellen zich reeksen van verzwakte cellen bevinden, waar de kankercel immers als een vampier de gezonde cel aantast en leegzuigt. Deze zijn dus bij gebrek aan eigen kracht, sterker vatbaar voor elke doordringende kracht en zullen zo ondanks voorzorgen, door bestraling beschadigd worden en snel ook gedood. Is dit voldoende?

Vraag: Hoe bereikt men, dat de geest zó sterk wordt, dat zij - zoals de eerste spreker zei - een bepaalde ziekte genezen kan? Wat kan men daaraan doen?

Antwoord: Om een geest werkelijk krachtig binnen de stof te maken, moet men zich in de eerste plaats van die geest bewust zijn. In de praktijk kunnen wij ons hier tot de oude leermeesters wenden, die ons zeggen: "Gij weet, dat gij een geest hebt. Stel u dan in uw bewustzijn voor, dat deze geest in en rond u aanwezig is. Zoek in deze voorstelling dan de krachten te putten, waardoor deze geest voor u tot een voortdurende werkelijkheid wordt. Is zij u tot een werkelijkheid geworden, vraag haar dan om haar krachten, wetende, dat zij een deel van uw wezen zijnde u deze niet kan weigeren. Het resultaat zal zijn, dat u, bewust door het voorstellingsvermogen, dat u een beeld geeft van de geest, die in u werkt, de krachten van die geest steeds sterker als krachtig in u werkzaam zult gevoelen en hierdoor deze geest binnen u ook steeds werkelijker en actiever zal kunnen optreden. Naarmate u de werkingen van de kracht van de geest sterker in u bespeurt, zult u zich meer aan deze geest overgeven en zo zal zij ook in uw voorstellingsvermogen op de voorgrond treden, waarna het de geest is, die het lichaam beheerst en uw geest ook, die u het denken richt. Dit is de ideale toestand". Is in dit citaat voldoende weergegeven om uw vraag tevens te beantwoorden?

Vraag: Je een voorstelling te maken van de geest, die onzichtbaar is, lijkt mij moeilijk. Hoe bedoelt u deze voorstelling dan?

Antwoord: Mag ik wederom met een citaat antwoorden? "De krachten van de geest nemen de vorm aan van elk vat, waarin zij gegoten wordt. Wie zijn geest giet in de vorm van zijn gedachten, kan ervan overtuigd zijn, dat zij deze vorm ook geheel zal uitvullen". Elke willekeurige voorstelling omtrent de geest is dus voldoende.

Vraag: Een katholiek zei mij: God wil aanbeden worden. Is zijn bedoeling met dit gezegde wel zuiver?

Antwoord: Persoonlijk kan ik mij geen God voorstellen, die aanbeden wil worden. Dit zou betekenen, dat deze God behoefte heeft aan een erkenning. M.i. is Hij echter geen God, indien Hij de behoefte hiertoe gevoelt. God zijnde zal het "zijn" zelf Hem voldoende blijven te allen tijde. Elke uiting van dit "zijn" zal voor Hem niet een mogelijkheid tot erkenning vanuit het geschapene betekenen, maar een erkennen van zichzelf in de Schepping. Wanneer men dus zegt, dat God aanbeden wil worden, moet men de bron van deze uitspraak niet bij God zoeken, maar dichterbij de wereld. Hoe dichterbij de wereld komen, hoe meer kwesties van prestige en eigenbelang een rol bij voorschriften en beslissingen zullen gaan spelen. Is mijn antwoord voldoende?

Vraag: Was Rembrandt een ingewijde? Heeft een talent nog invloed in het voortbestaan na de stoffelijke dood?

Antwoord: Op de eerste vraag kan ik "neen" antwoorden. Rembrandt van Rijn was geen ingewijde. Wel was hij een groot kunstenaar. Daarnaast was hij een zeer zakelijk denkende mens, die zeer zeker zijn onvolkomenheden had. Deze worden in zijn kunst soms zwak weerspiegeld. Het beste voorbeeld hiervan leveren enkele van zijn zelfportretten, waar men - houding en uiterlijk beschouwende - tot de conclusie kan komen, dat hier een mens is, die in zekere mate ijdel is en het goede van de aarde prefereert boven al het andere. Of een dergelijke begaafdheid na de dood blijft voortbestaan? In een geval als dat van Rembrandt, die vooral in de laatste jaren van zijn leven vaak haast een bezeten schilder was - een geïnspireerde kunstenaar - zal een dergelijk talent wel degelijk een voortdurend deel van het bewustzijn uitmaken. Zo kunt u ook aannemen, dat hij ook na de overgang zal trachten zijn gevoelens uit te drukken in een uitbeelden, zoals hij dit vaak heeft gedaan. Is dit antwoord voldoende?

Vraag: Joseph Lee uit Londen voelt zich de reïncarnatie van Rembrandt. Is dit zo? Indien ja, dan is hij er niet op vooruit gegaan.

Antwoord: Indien u met het laatste Joseph Lee bedoelt, kan ik zeggen, dat hij er wel degelijk op vooruit is gegaan de laatste jaren. Meent u Rembrandt, dan moet ik zeggen neen. Zover ik weet leeft geen werkelijke reïncarnatie van Rembrandt van Rijn op deze wereld.

Vraag: Wat wordt er eigenlijk bedoeld met de strijd van de aartsvader Jakob met de engel, toen hij op weg was om zijn broeder Ezau te ontmoeten?

Antwoord: Een worsteling met een engel is altijd weer een worsteling met de Goddelijke krachten. Men worstelt met de Goddelijke krachten wel om tweeërlei redenen. Ofwel om eigen kracht en waardigheid tegenover het Goddelijke te bewijzen, dan wel om een gave van het Goddelijke af te dwingen. Wanneer Jakob worstelde met de engel kunnen wij - gezien zijn verdere geschiedenis en krachten - wel zeggen, dat hij, strevende naar een bepaald bewustzijn, dit in de eerste plaats deed om voor zichzelf bepaalde kwaliteiten te verwerven. Hij worstelde dus met de engel om iets voor zich persoonlijk te verwerven.

Leest u de gevallen in uw Oude Testament, waarin meerdere malen een dergelijk gebeuren wordt omschreven. De jonge Tobias worstelt met de engel om een genezing voor zijn blinde vader te verwerven etc.. Ook in andere mythen, sagen, legenden en heilige boeken vinden wij dit zelfde motief terug. Een mens worstelt met een engel, of een demon en doet dit, waar hij - het terrein van de bovennatuurlijke krachten betredende - zichzelf waardig moet tonen en bovendien op dit gebied misschien bepaalde gaven wenst te verwerven. De engel kan altijd worden gezien als staande voor een hoger bewustzijn uit de lichte sferen.

De z.g. demon kan uit een zeer lage, maar ook uit de lagere sferen, die licht zijn, komen. In beide gevallen wordt zo iemand een demon genoemd, zoals in alle gevallen gebruikelijk is te doen, wanneer de geest niet in overeenstemming spreekt met de mening, die men op aarde bezit. Vandaar, dat men ook ons soms wel demonen noemt.

Vraag: Laat een engel zich, als kracht uit de lichtende sferen, bestrijden?

Antwoord: Te allen tijde. Eerst indien wij iemand de mogelijkheid geven zijn krachten te beproeven, zal hij er immer in kunnen slagen zich waardig te tonen om met hulp verder te gaan.

Hoe was het vroeger in de oude scholen van de inwijding? Werd ook daar niet de ingewijde in zekere zin tot de bestrijder van hen, die inwijding zocht? Legde hij de leerling niet steeds weer beproevingen op, waarbij hij zichzelf liet overwinnen, zodat de inwijding zoekende tot een bewustzijn omtrent eigen vermogen kon komen? Wanneer een ingewijde op aarde dit reeds kan doen, hoeveel te meer zal dan een hogere geest dit niet doen, wanneer hem de gelegenheid hiertoe wordt geboden? Zeker, wanneer kan worden aangenomen, dat hier een goed doel mee wordt gediend.

Vraag: Ik ben er na lang onderzoek in geslaagd voor het eerst het fluïde te besturen. Wat voor kracht is het, die het fluïde bestuurt?

Antwoord: De wil geleid door het voorstellingsvermogen.

Vraag: In zoverre waar, dat het de gewaarwording is, die ik heb. Maar natuurkundig gesproken?

Antwoord: Natuurkundig gesproken kunnen wij de wil beschouwen als een beperking van het eigen vermogen tot een straling in een bepaalde richting. Het voorstellingsvermogen betekent dan het richten van de wilskracht op het bepaalde doel. Zo is de wil vanuit geestelijk standpunt gezien een omsluiten van eigen krachten op een zodanige wijze, dat zij slechts op één wijze naar buiten kunnen treden. Het voorstellingsvermogen is het complex van waarnemingen en relaties binnen het eigen "IK" die het richten van de wil op dit punt wenselijk of aannemelijk doen zijn.

Vraag: Zoals u weet, is het fluïde een ionisatie van de atmosfeer door een radioactieve straal, die van de mens uitgaat. Nu is het vormen en ioniseren van een bepaald gas iets, waarvoor bepaalde elektrische velden nodig zijn. Deze zijn elektrostatisch, of elektromagnetisch. Worden deze nu door de geest opgewekt, of door de hersenen? Of is het de geest, die dit door de hersenen op doet wekken?

Antwoord: wanneer het hier alleen over het stoffelijke gebied gaat, zal de wil - zo u al verkiest in technische termen te spreken over dit onderwerp - te zien zijn als een onmiddellijke reactie binnen het lichaam veroorzaakt, waardoor de totale natuurlijke uitstraling van dit lichaam tijdelijk in een bepaalde richting gestuurd wordt. Hierbij treedt een verandering van frequentie van de eigen trilling op, die inductief werkt. Het is dus een zuiver stoffelijke actie, waarbij bepaalde krachten binnen het lichaam, door lichaam en geest geleid, worden uitgestraald in een van te voren vastgestelde richting.

Wanneer wij dit echter vanuit de geest zien, dan is dit anders. Wij hebben dan niet meer te maken met geleidende principes van elektrostatische geaardheid. Er is dan geen sprake meer van richtende en geleidende velden, maar van een door het bewustzijn geleide en opgewekte versnellingsbaan binnen het eigen "IK", waardoor de uittredende krachtdelen zó enorm versneld worden, dat zij met een groot doordringingsvermogen een lange weg af kunnen leggen, ongeacht de obstakels, die zij daarbij op hun weg ontmoeten. Nu duidelijker?

Reactie: Ik zal er zo voorlopig genoeg mee nemen.

Antwoord: Ik ben u daarvoor zeer dankbaar. Zijn er nog meer vragen?

Vraag: Ik zou graag willen weten: zijn wij in uw ogen erg onbeleefd. En waarom zijn wij onbeleefd?

Antwoord: In mijn ogen bent u niet onbeleefd. Ik heb geleerd, dat onbeleefdheid uiteindelijk berust op een met volle wil en bewustzijn verstoren van iemand anders rust, ofwel het negeren van de beginselen van een ander. Maar indien ik vanuit mijn oude aardse standpunt zou moeten oordelen, of u onbeleefd, of beleefd bent, zou ik op willen merken: Het westen en de doorsnee-westerling blijkt niet in staat te zijn om zijn gevoelens zó uit te drukken, dat een ander daarop reeds is voorbereid en ze dus ook voldoende kan begrijpen en aanvaarden. Het abrupt weergeven van een gedachte, of het plotseling stellen van een probleem, betekent voor de mens, die men daarmee aanpakt, een soort explosie, waarop plotseling gereageerd moet worden. Een dergelijke reactie betekent echter weer een verstoring van het innerlijk evenwicht. Wanneer men iemand echter langzaam voorbereidt, dan zal deze mens reeds enigszins

weten, waarom het gaat en dus zijn reactie ook langzaam voor kunnen bereiden. Hij zal dan de vraag met heel zijn wezen en niet slechts met een deel van zijn wezen beantwoorden. Zo zal zijn antwoord voor u meer waarde en betekenis hebben, terwijl gelijktijdig de onderlinge waardering en het onderlinge begrip beter en hoger zullen zijn.

Vraag: Maar verbergt de oosterling dan niet vaak zijn verkeerde bedoelingen achter mooie woorden?

Antwoord: Mijn waarde vriendin, indien dit slechts in het oosten het geval ware, dan zou de wereld gelukkig te prijzen zijn. Maar de abrupte en crue manier van menige westerling is evenzeer een masker als de bloemrijke taal van de oosterling. Indien de leugen dan al gesproken moet worden laat zij dan tenminste een zoet gevooisde zijn.

Vraag: De kerken en genootschappen houden ons meestal de duivel voor als oorzaak van al het kwade. Hoe zijn zij tot deze uitspraak gekomen?

Antwoord: Wenst u een theologische verklaring, of een eenvoudige uiteenzetting?

Reactie: Zo u wilt.

Antwoord: Niet theologisch staat het in verband met de bewustwording van de mens en de groei in het Al. Wanneer op een wereld een groot gedeelte van de geesten een bewustzijn hebben bereikt, zal deze wereld als zodanig ophouden te bestaan. De geest, die niet ver genoeg bewust was, zal weer in de sfeer moeten incarneren en zich van daar uit een bewustzijn moeten opbouwen, die hen zijn voorgegaan, dan ziet zij deze, de leidende krachten van de eerste fasen van de bewustwording, als Goddelijk, of uit God geboren en spreekt daarover als engelen. Als resultaat zal men een ieder van het wijzere ras, die de proef niet heeft kunnen bestaan en als engel niet kan leven, zien als een gevallen engel. In de praktijk kunnen wij zeggen, dat menigeen de duivel gebruikt als een uitvlucht, waarmee hij eigen zwakten tracht te verontschuldigen.

Reactie: Ik beschouw het als een middel om de mensen zoet te houden.

Antwoord: Mijn waarde vriend, wanneer men de mensen met het schrikbeeld van de duivel zoet kon houden, zouden vele duivelen op deze wereld gewenst zijn. Maar het vreemde is, dat de mens de duivel niet gebruikt om anderen zoet te houden, maar eerder om de kracht, die hij in zichzelf draagt, te verklaren. Wanneer men aanneemt, dat degenen, die de hel vrezen, juist daarom vroom zijn, zal men aan de praktijk kunnen toetsen, dat ook een meer redelijke vrees hen vroom doet blijven. Degene echter, die zich aan de hel niet stoort, stoort zich noch aan de duivel, noch aan de wet. De kwaliteiten van de mens komen naar voren. Dat is alles. Wat men een duivel zou kunnen noemen, is het totaal van het ten kwade gerichte menselijke bewustzijn, waardoor een macht ontstaat, waarin ook geesten, die het kwade begeren, zich kunnen bewegen en richting gevende aan deze krachten, omgekeerd weer haar invloed uit kunnen oefenen op de mensen, die oorspronkelijk het beeld van de slechte gedachten hebben georgineerd. Dit is dan de feitelijke duivel.

In de religie zien wij te allen tijde een onderscheid tussen twee werelden. Dit is niet alleen zo bij het joodse geloof en de christelijke voortzetting daarvan, dat vinden wij ook bij het primitief Germaanse geloof en in de Brahmaanse leerstellingen. Kortom, wij vinden overal steeds weer een God van de onderwereld en een God van de wereld, of hemel. Een tweeheid. Deze tweeheid is noodzakelijk om de tegenstellingen te verklaren, die de mens kent en de schijnbaar aan elkaar tegengestelde waarden te verklaren, die hij in zijn omgeving weer meent op te kunnen merken.

Wanneer de mens spreekt over zijn vereerde God, wil hij niet aannemen, dat deze ook kwaad kan doen vanuit het standpunt van de mensen. Zo schrijft men aan het deel van het Goddelijk wezen, dat zich uit op een wijze, die de mens niet kan waarderen een tweede aan de Goddelijke persoonlijkheid strijdige persoonlijkheid toe. Op den duur gaat men dit natuurlijk in een religie uitvlechten, waarbij het begrip "duivel, satan, demon" vooreerst uitdrukking geeft aan de krachten en machten, die voor de mens niet wenselijk zijn, evenals alle ontwikkelingen binnen de Schepping, die in een richting gaan, waar de mens zelf geen bewustwording

kan vinden. Later formaliseert men deze figuren en stelt ze in een vaste relatie tot de mens. Daarna kunnen de zwavel, bloed en donderpredicaties gaan beginnen. Naarmate men een grotere invloed kan verkrijgen door meer met de duivel en hel te dreigen, zal men dit ook meer doen. Uw eigen land heeft met zijn predikers nog niet lang geleden daarvan een even overtuigend voorbeeld gegeven, als mijn eigen land in verleden tijden.

Vraag: Men zegt ook, dat de mens zelf tot niets goeds in staat is. Is dit een uitvloeisel daarvan?

Antwoord: Wanneer men zegt, dat de mens tot niets goeds in staat is, dan wil men daarmee aangeven, dat de mens al het goede maar aan God toe moet schrijven. Wanneer hij zich dan goed gevoelt, of het hem goed gaat, zal hij ongetwijfeld zich ook gedrongen gevoelen, zijn Godsverering ook op tastbare wijze tot uitdrukking te brengen voor al dit goede. Er is hier echter m.i. sprake van een grote eenzijdigheid. Wanneer de mens zelf niet goed of kwaad kan zijn - het goede komt van God, het kwade van de duivel - dan wil ik hiermee nog net mee kunnen gaan. Wij kunnen dan tenminste nog zeggen: de mens is gebonden op het rad van het noodlot en kan zijn eigen daden niet besturen.

Maar wanneer een mens niets goeds in zich heeft, kan hij ook niets kwaads in zich hebben. Kwaad kan slechts dáár bestaan, waar ook het goede mogelijk is. Brengt men dit tot uitdrukking door te zeggen, dat God goed is, doch de mens zondig of kwaad, dan komt dus al het goede voort uit een kracht, waarvan de mens tegenstander is. God te eren is in een dergelijk geval voor de mens hetzelfde, als streven naar een zelfvernietiging. Hij vereert dan immers de kracht, die hem verteren en vernietigen zal. Persoonlijk kan ik in dergelijke stellingen geen redelijkheid vinden.

Vraag: Als het zo is, is het dus God, die de drankbestrijding heeft gesticht.

Antwoord: M.a.w.: God, Stichter van de "Blauwe Knoop" contra Beëlzebub, stichter van de Bond van Brouwers en Middernachtsdrinkers. U ziet, zoiets zou ons, mits wij consequent zijn, slechts leiden tot absurditeiten. Laten wij liever redelijk blijven en dus onszelf steeds voor ogen stellen, dat de mens vrij is, ondanks alle beperkingen, om zijn eigen weg te kiezen en zijn eigen reacties en acties in de wereld te bepalen. Daardoor moet hij zelf de verantwoording dragen voor hetgeen hij doet, evenzeer als alle consequenties van zijn daden moeten worden gedragen door zijn bewustzijn, waar hij zelf de daden heeft gesteld.

Vraag: Ik vraag dit juist, omdat dergelijke argumenten steeds ons worden voorgelegd, wanneer men deze dingen tracht te bestrijden.

Antwoord: Ik zou u voorstellen dan deze argumenten omtrent de absurditeit van sommige stellingen eens aan deze deskundigen voor te leggen. U zult dan bemerken, hoe een goed geschoold theoloog deze zaak bijna geheel om kan praten, maar net niet helemaal. Wanneer u zich er dus op verheugt iemand, die dergelijke stellingen verkondigt, eens in het nauw te brengen, kunt u dit hiermee ongetwijfeld doen.

Vraag: Naar ik meen, geven zij hierop geheel geen antwoord.

Antwoord: Dat is ongetwijfeld voor hen de veiligste en eenvoudigste weg. Ik herinner mij, dat iemand eens aan een zendeling de vraag stelde, hoe Jonas toch wel door de keel van een walvis was gegaan. De zendeling antwoordde hierop, dat voor de almacht des Heren alles mogelijk was. Degene, die de vraag had gesteld, bracht daarop naar voren, dat het voor God logischer en minder moeilijk geweest zou zijn, een grote haai te sturen, want die kon Jonas wel zo inslikken. De theoloog zweeg even en meende toen, dat dit een bespotten was van heilige en geopenbaarde waarden. Hij kon een eenvoudig onderzoek naar de waarheid op deze punten schijnbaar niet goed verdragen.

Vraag: De Bahá'í stellen hun profeet Bahá op dezelfde hoogte als Mozes en Jezus. Hoe ziet u hem? Hij was volgens hen een groot profeet.

Antwoord: Ik wil hem zien als een groot en verlicht mens. Hij heeft begrepen en geleerd wat al zijn voorgangers schijnbaar niet konden begrijpen en zeker de geloofsrichtingen, uit hun leringen voortgekomen niet. N.l. dat alle leringen wegen tot God zijn, indien wij leren hen te



zien als de delen en niet als tegengestelde waarden. Ik zou geen parallel tussen Bahá en b.v. Mozes willen trekken. Wanneer wij leven en handelen van Mozes en Bahá vergelijken, dan blijkt al, dat wij hier te maken hebben met geheel tegengestelde typen en inspiraties. Overigens ook met tegengestelde aspiraties.

Indien er geen vragen meer zijn, vrienden, zal ik het woord overgeven aan de laatste spreker, die voor u zal sluiten met het "Schone Woord".

Goedenavond.

### **HET SCHONE WOORD**

Goedenavond, vrienden.

Wij besluiten met "Het Schone Woord" aan de hand van een door u te geven citaat of onderwerp.

WAT UIT LIEFDE VOORTKOMT, KAN MEN ALTIJD BEHOUDEN.

WAT UIT HAAT WORDT GEBOREN BRENGT SLECHTS HAAT VOORT.

Wat uit liefde voortkomt, kan men altijd behouden. Begrijpelijk, Want de liefde brengt ons in overeenstemming en harmonie met het Goddelijke.

Wat de haat voortbrengt, versterkt de haat. Begrijpelijk. De chaos, zelf geschapen, vergroot immer de drang naar het chaotische. Wij kunnen dit als volgt weergeven:

Wie schenkt uit zijn wezen,  
uit het volst van zijn hart  
en geeft vol liefde zijn gaven,  
komt in harmonie met de Goddelijke kracht  
en kan zich ook daaraan weer laven.

Wie liefde geeft, wie liefde schenkt,  
brengt in zichzelf tot werkmijheid de kracht,  
die ons tot stempel wordt van 't ware ik,  
van Godes grote macht.

Maar wie in haat de wereld tart,  
haar aandoet zijne daden,  
hij sluit zich van het lichte af,  
voor hen bestaan niet meer genaden.  
Zijn daad wordt hem tot straf.  
De haat brengt, haat voort  
meer en meer.  
Als stormwind sterk, verbolgen, hard,  
die niets meer in het leven overlaat.

Zoekt men naar Goddelijke kracht,  
naar Goddelijk vermogen, dan bedenke men:  
God is volmaakt, ook in Zijn mededogen.  
God kent geen haat.  
Zijn liefde is 't aanvaarden van 't bestaan,  
van wat Hij Zelf heeft voortgebracht.

Als hartstocht is de liefde, waan.  
Als kosmisch vermogen  
is zij d' enige kracht,  
die waarde geeft aan het leven.  
Het is de Goddelijke harmonie der liefde,  
die ons voort doet gaan  
en uiteindelijk ons streven beloont  
met het verbreken van de waan  
en het ontdekken van de werkelijkheid.

Gods liefde is ons heel 't bestaan,  
bewustzijn boven alle tijd.  
De haat is ons de kleine kracht.  
die in zichzelf besluit:

Ik sluit de wereld en het Al  
van mijzelve af.  
Ik sluit voor eeuwig de kosmos uit.  
Ik ben beledigd, ben getroffen.  
Men heeft aan mij juist iets misdaan.  
Ik zal de wereld aandoen,  
wat mij werd aangedaan,  
en geven haar, wat eens zij mij schonk  
in zorgen, last en leed.

Men is alleen en zonder God.  
De mens, die haat vergeet,  
Dat in het duistere van het lot,  
de haat hem slechts weer brengt,  
de noodzaak tot een groter haat,  
en oorzaak weer tot haat,  
hem voerend tot de waanzin van de chaos,  
die alles streven, heel het bestaan  
van werkelijkheid ontdoet  
en maakt tot bittere waan.

Hij wordt tot heerser over zichzelf  
verheven boven ruimte en tijd,  
kan hij voor alle tijd samengaan  
met God, Die ons al heeft geschapen.  
Vergeving komt immers uit liefde voort?  
Zo wordt zij tot der liefde wapen,  
wanneer de haat het evenwicht verstoort.

Maar wie haten beantwoordt met haat  
en chaos met chaos, doet strijden,  
kan ondergang in chaotisch bestaan  
en wanhoop voor zich niet vermijden.

Haat gaat ten onder in haat en in waan.  
Zij doet het wezen zichzelf verteren.  
Doch liefde verheft ons in heel het bestaan,  
waar zij één ons maakt  
met het licht onzes Heren.

Wanneer wij Gods liefde zien, die alles scheidt en het Al in stand houdt, die zich niet wreekt op hetgeen wij, kleinen, menen hem aan onrecht aan te kunnen doen, zullen wij begrijpen, dat, al

wat haat is, een mogelijkheid is, die uit de Goddelijke Schepping voortvloeit, maar wij zullen ook begrijpen, dat, waar wij streven naar de bewustwording, het bewustzijn van de zijnde, de gevormde God, deze haat strijdig moet zijn met ons wezen. Wij kunnen dus weten, dat zij onszelf zal vernietigen.

Er is niets op aarde, wat wij meer moeten vrezen, noch in de sferen dan de haat, die in ons woont. Niets is er groter en heft de mens dichter tot God, voert zijn bewustzijn op tot hogere sferen, dan de liefde, die, onpersoonlijk, geboren uit het Goddelijke, ons wezen dienend doet ingaan tot de wereld en uitgaan tot de Schepper.

Wanneer ik dit citaat voor u belicht, kan ik dus niets anders doen van het te bevestigen. Want haat is ondergang. Niet voor God, niet voor ons wezen, maar voor ons bewustzijn.

Liefde daarentegen, de kosmische liefde, is de ontplooiing van ons wezen van alle bewustwording van het bestaan. Zij is het, die ons helpt het einddoel van alle bewustwording te bereiken.

Ik dank u voor uw aandacht, zal u het medium vrij geven en wens u allen verder een aangename en gezegende avond en nachtrust.